

A Győri Ítéltábla a dr.Székely Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** dr.Juhász László ügyvéd által képviselt **I.r.** és a személyesen eljáró **II.r. alperesek** ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt a Tatabányai Törvényszék előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2017.évi november hó 27.napján 13.P.20.284/2016/21.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 23.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A bíróság a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmet elutasítja.

Köteles a felperes 15 nap alatt az I.r. alperesnek megfizetni 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá felhívásra az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I.r. alperesi jogelőd között 2008. március 21-én önálló zálogjoggal biztosított, részben hitelkiváltási célú kölcsönszerződés deviza alapú kölcsönhöz megnevezéssel közjegyzői okiratba foglalt kölcsön- és zálogszerződés jött létre. A szerződés tartalmazta a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződések szokásos feltételeit.

A hivatkozott szerződés 4.6. pontjában a felek rögzítették, hogy a kölcsön és járulékaik mindenkori összegének megállapítása, illetve a kölcsön folyósításának időpontja és a szerződés alapján fennálló tartozás mindenkori összegének igazolása szempontjából a bank üzleti könyvei és nyilvántartásai az irányadóak, az azokban foglaltakat kell értékadónak és hitelesnek tekinteni. Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkori fennálló kölcsön és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező nyilvántartásai és üzleti könyvei tartalmának, azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.

A felperes keresetében a hivatkozott szerződés 4.6. pontja érvénytelenségének megállapítását kérte azzal, hogy a részleges érvénytelenség jogkövetkezménye az, hogy az adott pont nem jelent jogokat és kötelezettségeket a peres felekre nézve. Hivatkozott a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 209/A § (2) bekezdésére, a 18/1999. Kormányrendelet 1. § a), b), j) pontjaira, továbbá a 2. § f) pontjára. Állította, hogy a támadott kikötés tisztességtelen.

A II.r. alperest a fent írt és az I.r. alperesre vonatkozó kereseti kérelemben foglaltak tūrésére kérte kötelezni.

Az I.r. alperes a felperes keresetének elutasítását kérte azzal, hogy a szerződési kikötés érvényes.

A II.r. alperes nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 63.500 forint perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 36.000 forint feljegyzett illetéket.

Ítéletének jogi indokolásában meghivatkozta a szerződéskötéskor hatályos 18/1999./II.5./Korm. rendelet 1.§./1/ bekezdés a-b/, j/ és a 2.§./1/ bekezdés f/pontjában foglaltakat, valamint az 1959.évi IV.tv.205/B.§./1/ bekezdését és a 209/A.§./1/ bekezdését.

Ezt követően vizsgálta, hogy a hivatkozott Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik-e a kikötés. Ennek során arra a meggyőződésre jutott, hogy a jelen ügyben is alkalmazandó 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése előírja, folyamatos szerződések esetében a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejáratakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonat) küldeni. A számláról megküldött kimutatást az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emel kifogást. Ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét. Az elfogadottnak kell tekinteni megfogalmazás nem értelmezhető tartozáselismerésként, erre utal a zárófordulat, mely azt tartalmazza, hogy ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

A követelésnek a hitelező általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén is a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek keretében milyen összegű kölcsönt milyen feltételek mellett folyósított az adósnak, az adós mennyit teljesített és ennek eredményeképpen mekkora az adós aktuális tartozása. Amennyiben az adós azt állítja, hogy a bank elszámolása nem megfelelő, a számítása hibás, úgy az 1952. évi III. tv. (rPp.) 164. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a bizonyítás általános szabályai szerint már neki kell bizonyítania. A bizonyítás fentiek szerinti menetét a perben támadott rendelkezés nem befolyásolja. Tisztességtelen az lenne, ha a pénzügyi intézmény ok nélkül hárítaná át a bizonyítási terhet a fogyasztóra.

Egy esetleges végrehajtási záradékolás esetén valóban az alperes pénzügyi intézmény közlése a záradékolás alapja a tartozás összegéről, de vita esetén ez nem több, mint az alperes nyilatkozata. Amennyiben az adott szerződés alapján közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozást elismerő nyilatkozat alapján annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp.369. §-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert kezdeményezhet. Ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint ugyancsak az adós köteles.

A kikötés a Ptk. 209. § (5) bekezdés második fordulata alapján nem minősülhet tisztességtelennek, ugyanis a fenti jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg. A felperes által támadott kikötést olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg, melyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolása útján való elrendelésének jogszabályi lehetőségével, tehát azzal a jogintézménnyel, amely az alkotmánybíróság ide vonatkozó határozata értelmében nem alkotmányellenes, mert a szabályozás nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010.AB határozat, 1245/B/2011.AB határozat), s amely az Európai Unió Bírósága C-32/14 számú ügyében hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13/EGK irányelvek fogyasztóvédelmi követelményeivel.

Megállapítható, hogy a szerződés támadott kikötése a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerésnek nem minősíthető. A feleket terhelő bizonyítási teher szempontjából nincs különbség a bank által indított peres eljárásban, illetve az adós által indított végrehajtás megszüntetése iránti perben. Kötelezettségvállaló nyilatkozat közokiratba foglalását jogszabály nem tiltotta.

A felperes által hivatkozott rendelkezés nem ütközik a kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába sem. A szerződés sem a felperes, sem az alperes tekintetében nem jogosítja fel kizárólagosan az alperest arra, hogy a teljesítés szabályszerű voltát megállapíthassa. Ezen túlmenően nem zárja ki az alperesi kimutatás felperes általi vitatásának lehetőségét sem. A kormányrendelet ezen pontja arról rendelkezik, hogy a fogyasztóval szerződő fél egyoldalúan jogosult annak megállapítására, hogy saját teljesítése szerződésszerű-e.

A jelen per keretei között erről nincs szó, az I.r. alperes nem a saját teljesítésének szerződésszerűségét vizsgálhatta, hanem a fogyasztó felperesét.

Nem sérti a kereseti kérelemben támadott szerződési feltétel a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjában írtakat sem. Az egyoldalú értelmezés azt jelentené, hogy kizárólag az I.r. alperes határozná meg, hogy egy szerződéses feltételt, kikötést hogyan kell érteni és alkalmazni. A vele szerződő félnek mindebbe nem lehetne beleszólítása, az erre vonatkozó jogait kizárnák, a szerződéses kikötés értelmezésének jogától megfosztanák. A törvényszék megítélése szerint ez az esetkör nem áll fenn.

A törvényszék nem ítélte alaposnak a Korm.rendelet 2.§. f) pontjára történő hivatkozást sem.

A pervesztes felperest a Pp.78.§. /1/ bekezdése alapján kötelezte az I.r. alperes felmerült elsőfokú perköltségének a megfizetésére a 32/2003./VIII.22./IM. rendelet 3.§./3/ bekezdése alapján.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást, valamint az I.r. alperes kötelezését a felmerült teljes perköltsége megfizetésére.

Másodlagosan és harmadlagosan az elsőfokú ítéletnek az rPp.252.§./2/ bekezdése és /3/ bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására történő utasítását.

Egyben kérte az I.r. alperes részére megállapított elsőfokú perköltség mérséklését, mivel álláspontja szerint az összecszerűség eltűzött.

A Pf.7.sorszám alatt benyújtott iratában a per tárgyalásának felfüggesztését kérte az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18.szám alatt indított előzetes döntéshozatali eljárás érdemi elbírálásáig.

Fellebbezésének jogi indokolása szerint a támadott kölcsönszerződéssel a felek az I.r. alperes banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják, és mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot. Ez a szerződés részévé vált kötelezettségvállalás, a 18/1999./II.5./ Korm.rendelet 1.§. a/, b/ és j/ pontjai alapján tisztességtelen szerződési feltételek, mert egyoldalúan - ellentételezés nélkül - I.r. alperest jogosítja fel a szerződés alapján fennálló felperesi tartozás összegének kiszámíthatóságára, a teljesítés szerződésszerű voltának megállapítására. A közjegyzői ténytanúsítvány és a záradékolt közjegyzői okirat alapján elrendelt végrehajtási eljárásban az I.r. alperes csak a végrehajtási eljárás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitathatja a tartozását és a Pp.369.§-a alapján őt terheli

annak bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, vagy megszűnt, ennek folytán ezen szerződéses rendelkezés a bizonyítási terhet a felperes számára hátrányos módon megfordítja. Megfordítja a bizonyítási terhet abban az esetben, ha a hitelező indít pert az adóssal szemben a követelés érvényesítése érdekében. A Pp.164.§-a szerint hitelezőnek/I.r. alperesnek kellene bizonyítania követelésének összecszerűsége, esetleg szakértő bevonásával. A közjegyzői ténytanúsítvány folytán azonban felperesnek kell bizonyítania, hogy nem az alperes által meghatározott összegben áll fenn tartozása.

Ez a nyilatkozat olyan, a Ptk.242.§ -a szerinti tartozáselismerés, amelyet a felperes a szerződés megkötésekor, a kölcsön folyósítását megelőzően tett meg, amikor tartozása az I.r. alperes felé még nem állhatott fenn. Ez a bizonyítási teher és a felmondás jogszerűségének vitatása esetén a felperest indokolatlanul hátrányos helyzetbe hozza.

A Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés i/pontjában foglalt okból is fennáll a tisztességtelenség; mivel a fenti körülmények a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét korlátozzák a ténytanúsítvány, a tartozáselismerő nyilatkozatnak tekinthető előre elismerés megtétele által, ugyanakkor ezt a szerződéses rendelkezést nem kompenzálja a szerződés szövege más, jogszabályban meghatározott vitarendezési móddal.

A támadott szerződéses rendelkezés korlátozza az adóst abban is, hogy magát a felmondás alaposságát vitássá tegye, figyelemmel az ezzel szemben álló, tartozáselismerő nyilatkozatként tekinthető előadására, amely ekként egyúttal a végrehajtási záradékkal való ellátás feltételét is megteremti.

Felperes szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott mértékű perköltséget állapított meg I.r. alperes javára (10 óra munkaidő). Az I.r. alperes jogi képviselője két bírósági tárgyaláson személyesen megjelent, de a 2017.május 8.napjára kitűzött bírósági tárgyalás csak 10 percig tartott, míg a 2017.június 14.napján megtartott tárgyalás csak 20 percig tartott. Az I.r. alperes részéről sablonszerű beadvány készült, melyek elkészítésének összes időtartama nem éri el a 10 órát.

A felperes a per tárgyalásának felfüggesztését a Pp.152.§./2/ bekezdésére hivatkozással kérte, mivel álláspontja szerint az Európai Unió Bírósága előtt C-34/18. szám alatt előzetes döntéshozatali eljárás indult, amelynek tárgya teljes egészében megegyezik a perrel érintett kérdésekkel.

Hivatkozott a BDT.2018.3813.szám alatt közzétett döntésre, és a Kúria Gfv.VIII.30.412/2017/3.szám alatt meghozott végzésre.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Ellenkérelmének indokolása szerint a felperes által támadott kikötés vizsgálata során elsődleges kérdés, hogy a közokiratba foglalt kölcsönszerződésből származó követelések érvényesítése során okoz-e hátrány a fogyasztónak a ténytanúsítvány. A felmondó okirat, ami egyben a kikötésben rögzítettek szerint - de a végrehajthatósághoz nem szükségszerű módon kapcsolódó - a felmondás pillanatában fennálló tartozást is tartalmazza. A ténytanúsítvány kiadása csak annyiban befolyásolja a végrehajthatóságot, hogy a közokiratba foglalt kölcsönszerződés alapján a kölcsönszerződés felmondását is közokiratba kell foglaltatni és közokiratnak kell tanúsítania a felmondás kézbesítését is.

A végrehajtást elrendelő bíróságnak - közjegyzőnek - nem kell vizsgálnia és a végrehajtást kérőnek nem kell bizonyítania a követelésösszességét, a hitelező elszámolásának helyességét.

Kiemelte, hogy a hivatkozott rendelkezés nem ütközik a Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés j/pontjába és a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára nem változtatja meg.

A vitatott kikötés esetében nem valósul meg a Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés b/pontjában meghatározott „kizárólagosság” sem.

A kimutatás vitatásának lehetőségét és az alperesi pénzügyi nyilvántartási kötelezettségét jogszabály írja elő, amelytől érvényesen eltérni nem lehet. Az rHpt.209.§./5/ bekezdés alapján pedig nem tekinthető tisztességtelennek az a szerződési feltétel, melynek tartalmát jogszabály állapítja meg.

Az rHpt.206.§./2/ bekezdése, illetve a Hpt.275.§./2/ bekezdése alapján a vitatás törvényi határidejének elmulasztása nem érinti az adós ügyfél azon jogát, hogy a tartozása összegét a későbbiekben peres eljárásban, vagy a végrehajtási eljárásban vitassa.

Az előadottak alapján egyértelműen látható, hogy a kikötés (feltétel) nem alkalmas még egyenlőtlenség előidézésére sem, hiszen a jogrendszer kógens szabályai alapján az adós ugyanolyan helyzetben van a kikötéssel is, mint a kikötés nélkül. Jelentős egyenlőtlenségről pedig semmiképpen nem lehet szó.

Kérte a döntésnél a Győri Törvényszék és a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiumának a hivatkozott határozatában foglaltak figyelembe vételét.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla elsődlegesen a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét bírálta el és azt az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

A Pp.152.§ (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a tárgyalást felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per, vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van.

A tárgyalás felfüggesztése tekintetében annak van relevanciája, hogy a peres felek között a jogvita eldöntése szempontjából előzetes kérdésnek lehet-e tekinteni az Európai Unió Bírósága előtt a bizonyítási kötelezettséget a fogyasztóra átfordító célú vagy ilyen hatású szerződéses rendelkezés tárgyában folyamatban lévő eljárás során hozott döntést, illetve előzetes kérdés-e a 93/13/EGK irányelv melléklete 1. m) és q) alpontjának értelmezése.

Az ítélet tábla megítélése szerint a keresettel támadott kikötés nem fordítja át a fogyasztóra a bizonyítás terhet és nem ad lehetőséget a hitelintézetnek arra, hogy a fogyasztó teljesítésének szerződésességét egyoldalúan ítélje meg. Ezért a felperes kereseti kérelmének elbírálása szempontjából a C-34/2018. számú előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdések nem minősülnek olyan kérdésnek, amelyek az eljárás felfüggesztését indokolnák.

Az ítélet tábla fenti álláspontját igazolja a Kúria Pfv.VI.20.507/2017/4.számú ítélete is, amely szerint egyezően a Kúria Pfv.VII.30.791/2016/3.számú határozatában foglaltakkal kimondta, hogy a perbeli

szerződési kikötés a bizonyítás kötelezettségét és terhét nem változtatja meg a felperes hátrányára, a fő bizonyítás irányát nem cseréli fel.

Az ítélet tábla a felperesnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó fellebbezését alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásban a bizonyítást a per eldöntése szempontjából releváns körülmények tekintetében teljes egészében lefolytatta, ítéletét megfelelően megindokolta, eljárási szabálysértés nem történt.

Kiemeli az ítélet tábla, hogy a felperes fellebbezésében maga sem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna.

Ezt követően az ítélet tábla a fellebbezést érdemben bírálta el.

Alaptalan a kölcsönszerződés 4.6.pontjára vonatkozó azon fellebbezési érvelés, hogy az a 18/1999/II.5./ rendelet 1.§./1/ bekezdés a-b. és j/pont, valamint a 2.§.f/pontjába ütközik.

Az általános szerződési feltétel tisztességtelen, ha az az R. 1.§ (1) bekezdésébe ütközik („fekete lista”), vagy megfelel az R. 2.§-ában foglaltaknak és a tisztességtelenség vélelmét a fogyasztóval szerződő fél nem dönti meg („szürke lista”). Sem a „fekete lista”, sem a „szürke lista”, sem 93/13/EGK Irányelv és annak melléklete nem tartalmazza a tisztességtelen általános szerződési feltételek taxatív felsorolását (93/13/EGK Irányelv 3.cikk (3) bekezdés). Az Irányelv szerinti általános, a Ptk. 209.§ alkalmazása során is alkalmazandó zsinórmértéket a 3.cikk (1) bekezdése határozza meg. E szerint az egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel abban az esetben tekintendő tisztességtelen feltételnek, ha a jóhiszeműség követelményével ellentétben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára.

A Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés a/pontja tekintetében rámutat az ítélet tábla arra, az „egyoldalú értelmezés” azt jelentené, hogy kizárólag a bank határozhatná meg, hogy egy szerződéses feltétel kikötést hogyan kell értelmezni és alkalmazni. A bankkal szerződő félnek mindebben nem lehetne beleszólása, az erre vonatkozó jogait kizárnák, a szerződéses kikötés értelmezésének jogától megfosztanák.

A perbeli esetben azonban nem zárták ki a felperes jogát, és a felperesnek a jogviszony fennállása alatt, a felmondáskor és azt követően is lehetősége volt arra, hogy a tartozása alakulását nyomon kövesse és annak törlesztését is.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a támadott szerződési kikötés a Rendelet 1.§./1/ bekezdés b./pontját nem sérti. A támadott szerződési pont tekintetében az ítélet tábla, hogy a hivatkozott b./pont szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelenségnek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. A jogszabály szerint tehát az tisztességtelen, amikor a fogyasztóval szerződő fél (jelen esetben az I.r. alperes) egyoldalúan jogosult annak megállapítására, hogy saját teljesítése szerződésszerű-e. A perbeli esetben erről nyilvánvalóan nem lehet szó, az I.r. alperes (bank) nem a saját teljesítésének szerződésszerűségét vizsgálja.

Az 1/2018.számú gazdasági elvi határozat kimondja, az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapul vételével jogosult a fogyasztói tartozások kiszámítására és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak. Ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igény érvényesítési lehetőségét sem. Erre tekintettel az ilyen szerződéses rendelkezés nem tisztességtelen.

A sérelmezett feltétel csupán arról rendelkezik, hogy elszámolási vita vagy kielégítési igény esetén vizsgálandó körülmények tekintetében az alperes által vezetett számlák, nyilvántartások és könyvek, valamint az azok alapján készült ténytanúsítvány az irányadó.

A sérelmezett rendelkezések érintett kérdése nem a szerződés érvényessége vagy létrejötte tekintetében értékelendő - nem a szerződés tárgyát, feleket terhelő jogokat, kötelezettségeket határozzák meg - hanem kizárólag a már létrejött szerződés alapján a feleket terhelő kötelezettség teljesítésének időpontja és összegszerűsége utólagos megállapításához nyújtanak technikai segítséget. A pénzügyi intézmény ágazatjogszabályokból eredő kötelezettségei szerint vezetett nyilvántartás adatainak a szerződés sérelmezett rendelkezései szerinti alapulvétele nem csorbítja a fogyasztó jogait.

A végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti perben a záradékkal ellátott okirattal szemben a bizonyítási terhet - függetlenül a kereset tárgyát képező rendelkezéstől - a Pp.369.§. a-b/pontja és a 164.§./1/ bekezdése, valamint a 195.§./1/ és /6/ bekezdése alapján eleve az adóst terheli a vonatkozásban, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, illetve egészben, vagy részben megszűnt. A pénzügyi intézmény felmondása esetén - a támadott rendelkezéstől függetlenül - az adóst terheli a bizonyítási kötelezettség arra vonatkozóan, hogy a felmondásban megjelölt tartozás nem állt fenn, így a felmondási ok nem valós.

A bizonyítás terhét ezen perekben tehát nem a kifogásolt általános szerződési feltétel, illetve a ténytanúsítvány kiállítása, hanem maga azon törvényi konstrukció határozza meg, amellyel a jogalkotó lehetővé tette a közokirat záradékolásával a közvetlen végrehajtás elrendelését.

Az un.direkt perben, amelyet a pénzügyi intézmény indít a fogyasztóval szemben a tartozás megfizetése iránt - az rPp.164.§./1/ bekezdésének helyes értelmezése szerint - nem elegendő a pénzügyi intézménynek a tartozás mértékét tükröző nyilvántartási adataira hivatkoznia.

A bizonyítási kötelezettség a pénzügyi intézményt terheli, és vita esetén ő köteles bizonyítani az adós tartozásának fennálló összegét is. Ugyanígy rendelkezik a 2016.évi CXXX.tv.(Pp) 265.§./1/ bekezdése is.

Ha ezen adatokat az adós vitássá teszi, úgy a Pp.164.§./1/ bekezdése, illetve a Pp.265.§. /1/ bekezdése alapján ő köteles igazolni azon körülményeket, hogy tartozása nem vagy nem olyan mértékben áll fenn, ahogy az a banki kimutatásokban szerepel.

A bizonyítási terhet körében egyoldalú előnyt a pénzintézet javára és hátrányt a fogyasztó terhére nem eredményez. Technikailag megkönnyíti és gyorsítja a pénzügyi intézmény igényének érvényesítését, de a jogszabályok által a felek számára előírt kötelezettségeket és jogokat nem teszi terheesebbé, nem csorbítja, így tisztességtelensége nem állapítható meg.

A Győri Ítéltábla ítélkezési gyakorlata is a fentiekben kifejtett álláspontot igazolja. (Győri Ítéltábla Pf.II.20.081/2017/5/I., Pf.II.20.095/2017/5/I.sz., és a Kúria Pfv.VI.20.507/2017/4.)

Az ítélet tábla a Korm.rendelet 2.§.f/pontjára történő felperesi hivatkozást sem ítélte alaposnak. E körben teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság helyes jogi álláspontját, és az ítélet indokolásában foglaltakat, azokat megismételni nem kívánja.

Az ítélet tábla nem osztotta a perköltség leszállítására vonatkozó fellebbezési érvelést.

Az elsőfokú bíróság a Pp.78.§./1/ bekezdés és a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./3/ bekezdése alapján helyesen állapította meg a perköltséget, annak mértéke nem eltúlzott figyelemmel arra, hogy több tárgyalás megtartására került sor és az I.r. alperes 2 érdemi védekezést is előterjesztett.

Mindezen indokok alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a Pp.78.§./1/ bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az I.r. alperes felmerült másodfokú bruttó összegű perköltségének a megfizetésére.

A felperes illetékfeljegyzési jogban részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp.78.§./1/ bekezdése és az Itv.59.§. /1/ bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megfizetni.

ő, 2018.március 8.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Molnár Andrea sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó